

Házael González

Ja hi tornam a ser... no falla, any rere any, i encara que aquesta vegada els aires de guerra amenaçaven amb suspensions o tal vegada potser massa protestes per part dels professionals del medi (que finalment tampoc han dit tanta cosa com s'esperava), s'han tornat a entregar els premis reis del món del cinema, i aquest any han estat una mica sorprenents en el camp que ens ocupa...

Encara que la primera cosa que hem de dir és una no-sorpres: nominació quaranta dos per John Williams per *Atrápame si Puedes* (*Catch me if you Can*, Steven Spielberg). Això, avui per avui, és ja una mena de tradició a la qual no cal donar massa importància (¿es fan apostes per l'any que ve?), així són les coses als Estats Units...

Elmer Bernstein és un altre més que veterà il·lustre, amb la diferència que feia ja deu anys que no el veïem per aquests llocs (i és que tampoc l'hem vist massa per les pel·lícules, perquè gairebé ja no fa res darrerament), concretament des de *La Edad de la Inocencia* (*The Age of Innocence*, Martin Scorsese, 1993, la qual tampoc va tenir massa èxits aquell any, contentant-se amb el premi a millor disseny de vestuari, que ni això s'ha duit enguany la malparada *Gangs of New*

York, que ni tan sols li ha donat una nominació a Howard Shore). Aquest any la nominació ha estat per *Lejos del Cielo* (*Far from Heaven*, Todd Haynes), que feia la número 14 per un professional nascut a l'any 1922 i a qui li varen donar el premi l'any 1967 per *Millie, una chica Moderna* (*Thoroughly Modern Millie*, George Roy Hill). Aquesta nominació, ja gairebé testimonial, ens fa pensar que moltes vegades no s'ha valorat aquest home tot el que s'hauria d'haver fet, i potser ja no hi som a temps... però de moment encara és amb nosaltres, així doncs, a la millor ens dona qualche sorpresa...

És per donar gràcies que l'Acadèmia hagi pensat en donar-li una nominació a la brillant feina de Thomas Newman a *Camino a la Perdición* (*Road to Perdition*, Sam Mendes), un *score* més que destacable, com gairebé totes les feines d'aquest compositor, nominat per cinquena vegada, i que molts esperàvem que aquesta fos la bona... però no ha estat tampoc. Continuarem esperant i col·leccionant nominacions, i si no, ja ho veureu...

Ja és ben estrany veure per aquí compositors inclassificables, però enguany hem tengut una altra excepció: Philip Glass, qui només havia estat nominat l'any 1997 per *Kundun* (Martin Scorsese), ha tornat amb *Las*

Horas (*The Hours*, Stephen Daldry), però tampoc ha tengut sort.

And the Oscar goes to... ni més ni menys que per Elliot Goldenthal, qui ha fet una més que bella composició per *Frida* (Julie Taymor), el film per al qual tant ha lluitat Salma Hayek i que ha estat tota una sorpresa, tant en qualitat com a premis i reconeixements; a la tercera ha estat la vençuda per el compositor (i l'ha dedicat a Mèxic) per una composició plena de bellesa, i feta amb tanta delicadesa i respecte com la resta del film, sens dubte ben digne amb la pintora retratada... Ja era seu el Globus d'Or, ara ja pot dir el mateix de l'Òscar, i amb molta justícia... les nostres més sinceres felicitacions.

I *Chicago*, a la fi, ha estat la millor pel·lícula, però John Kander i Fred Ebb no han pogut tenir l'estatueta a les seves mans, ni tan sols per a la millor cançó... perquè se l'ha emportada el *raper* Eminem, per la cançó *Lose Yourself* del film que conta la seva vida *8 Millas* (*8 Mile*, Curtis Hanson). Ves per on, el premi ha anat a parar a un veritable *outsider* que sempre ha estat rebutjat per les polèmiques que ha creat a molts camps... Així són els Òscars, i aquest any ens han donat qualche sorpresa inesperada, que sempre és agradable. L'any que ve, més. ■

Lejos del cielo.

